

partij een ber
opbouw van R
den boer indiv
In theorie ble
Deze ni
natie, stelde r
in handen der
Lenin v
meening, dat
een politiek v
Deze pc
van nieuwe e
na den dood
een deel der

Er kwa
bureaucratie,
nieuwe Koela
kortom, in sta
Naast c
buitenlandsch
plaats in.

De gev.
Deze ni
speld door de
eerste onder

De bla
zwegen over

Eindelij
arbeiders-opp

In '26
groepen onde
van Zinowjef

der nieuwe e

Hierme
Russische leic

Het is
kapitalistische

bondgenootse
conservatieve

Natuur
derde Intern;

„ja, maar het
Maar

waren nog v
derbeweging.

Ruslan
dat wij de s

wier rol de B
door een opj

In de
De K.

gesloten door

Deze c
Internationale

otten, wier a
nam.

De Ce
filialen van

bestuur de la
naast de par

Leiderspartijen, die met parlementarisme en de vakbe-

weging, twee bolwerken van leidersmacht en arbeidersbedrog,

zeer scherp naar den voorgrond brengen.

Het verschil tusschen de partijen der 2e en der 3e Inter-

ationale komt practisch hierop neer:

De Sociaal-democraten zijn de agenten der Westersch-

imperialistische bourgeoisieën;

de zoogenaamd Communistische partijen der 3e Inter-

ationale zijn de agenten van het opkomende nationale kapi-

talisme in Rusland.

Voor den welwillenden lezer merken wij nog op, dat

wij het vraagstuk van het parlementarisme en de vakbeweging,

en de taktiek, zooals de K.A.P. die verstaat, hiermee volstrekt

niet hebben uitgeput, maar slechts even aangeraakt.

Geen redelijk mensch zal verlangen, dat in een klein

krantje, in één adem, op één keer, alle vraagstukken worden

behandeld.

Welk verband houdt het voorgaande met Indië, met de

koloniale politiek, met de Nederlandsche C. P. ? Met het N.A.S.,

in een volkomen valsch licht plaatsen bij de

arbeiders.

Want wat verwachten de arbeiders van de

communisten bij het voeren van een strijd ?

Onverschilligheid ? Ontmoediging ? Het is te

dom om los te loopen, zoo iets te gelooven.

Op onverschilligheid en ontmoediging kwam

de „taktiek” neer, gevolgd bij de uitsluiting

in de textielnijverheid van Twenthe.

Het geval van de uitsluiting in Overijssel en

de daarbij aangenomen gedragslijn is niet het

eenige van dien aard.

Wij stellen het in het licht, omdat het voor

diegenen, die niet geheel onvatbaar zijn voor

bewijsvoering, waarschijnlijk tot hen spreekt

en hen kan nopen eenigszins na te denken

over de toen gemaakte fouten.

xxx

Laat ons ten slotte eenige vragen stellen.

Men weet, dat de Kommunistische arbeiders-

partij niet naast, maar tegenover de vakver-

eeniging wil plaatsen, de bedrijfsorganisatie,

die alle arbeiders moet omvatten, ongeacht

met welken naam men hun beroep noemt, die

in een bedrijf werkzaam zijn, en die bij kwes-

ties van werkelijk belang elken strijd boven

zijn enge grenzen moeten doen uitbreiden en

moeten brengen op politiek gebied. Is dit

niet mogelijk, dan zal de bedrijfsorganisatie als

bondgenoot van de Kommunistische arbeiders-

partij, noch verantwoordelijkheid, noch leiding

bij een conflict aanvaarden.

Wij stellen nu deze vraag. Indien de arbei-

ders thans strijden onder leiding van de vak-

beweging, mits deze strijd van werkelijke be-

tekenis is, en de K.A.P. wil uit verkeer

begrip zich daar niet mee bemoeien en vol-

gens het voorbeeld van Twenthe met geen

enkelen anderen economischen strijd, hoe zal

men dan de arbeiders ooit kunnen opvoeden,

kunnen brengen, tot een hooger en vorm van

strijd, die op een volkomen politieken grond-

slag staat ?

Hoe zal men dan de arbeiders brengen tot

den allerhoogsten vorm, den strijd voor de

alleenheerschappij van de arbeiders in staat en

maatschappij ?

Gelooft men aan wonderen in de kringen

van hen, die zeggen ook op het standpunt der

K. A. P. te staan ?

Want anders dan wondergeloof is het niet,

als men aanneemt, dat men, zonder zich in

Drukkerij „Systema” - 2e van Swindenstr. 24-26 - Tel. 50130

den strijd te mengen, propaganda kan maken

voor verderafgelegen doeleinden als men als

communist den strijd, die zoo nu en dan voor-

komt, volkomen negeert, en doet of die van

geen interesse is voor de betrokken arbeiders

en het gansche proletariaat.

Verliest men dit hoofdfeit niet uit het oog ?

Ons dunkt van wel !

Het negeeren van den strijd is o. i. een kapi-

tales fout. Maar het is nog erger, want men

zaagt den tak af, waarop men zelf zit.

Want 't eenige werkelijke, waarop de K.A.P.

steunt, is de ontwikkeling van den klassenstrijd

tot in zijn hoogste potentie (macht).

Door de negatie van den reeds bestaanden

klassenstrijd, in den grond een verloochening

van den klassenstrijd, verloochent de K.A.P.

haar eigen karakter, haar oer-eigenste prin-

cipe.

Voor deze keer besluiten wij ons artikel

met de mededeeling, dat wij een volgende keer

de verhouding van de K.A.P. tot het imperia-

lisme zullen behandelen.

SOCIAAL-DEMOCRATISCHE OVERHEIDS-

PERSONEN EN DE WERKLOOSHEID.

Wij lezen in de dagbladen, in een verslag van

„De Nederlandsche Vereeniging voor Armen-

zorg en Weldadigheid” :

„De heer W. Drees, wethouder (Den Haag),

maakt het duidelijk, dat arbeiders van buiten

gemaakkelijk naar de groote steden trekken,

omdat steun daar zooveel gemakkelijker en

vaak ook ruimer gegeven wordt. Ook spreker is

voor opheffing van de steunregeling”

De heer Drees, die aldus sprak, is wethouder

voor de S.D.A.P. te Den Haag.

Iets daaraan toe te voegen lijkt ons niet

noodig.

Wegens plaatsgebrek, of beter, door het

kleine formaat van deze krant, moesten eenige

stukken, behandelende „de Crisis” en „Moscou”

en „de Eenheid van Fimmen” blijven liggen tot

het volgende nummer. Wie er prijs op stelt,

dat dit spoedig verschijne, zende omgaand zijn

steunpenning, welke als abonnementsgeld zal

worden verantwoord, aan de Adm. v. dit blad :

van Spilbergenstraat 151, Amsterdam (West).

Redactie-Adres :

B. Luteraan, 2e Helmersstr. 47, A'dam.

Van Riel komt neerslachtig het bureau binnen, Amstel 85

Hij rommelt in de kranten. Pikt er één uit en hij leest ons

krantje, kijkt dan naar Johan Visser, en van 't R.

„Zeg, Vanter, lees jij dat ook 's.”

Vanter zegt: „God, man, ik heb 't allang door, maar 'k

heb 't weer in 't bandje gestopt”.

„O, is 't dat ! Nou, ik zal er een stukkie over schrijven”,

zegt Johan.

„Ach nee, laat loopen”, zegt van 't Riel, die lui zullen

zich wonderwat verbeelden ; laten we ze toch doodzwijgen,

dat is 't beste”.

„Nou, dat ben 'k nog niet eens”, zegt Vanter. We mot-

ten ze belachelijk maken”.

„Neen”, zegt van 't Riel, „ik ben Hoofdredacteur en

mij is de leiding, ze kommen d'r niet in !”

Ik schrijf eerstdaags weer een stuk over de „ware com-

munisten”, dan weten de partijgenooten d'r weer alles van.”

Redactie-Adres : B. LUTERAAN, 2e Helmersstraat 47

DE ROODE VAAN

Orgaan van de Afdeeling Amsterdam
der Kommunistische Arbeiders-Partij in Nederland

Abonnementsprijs 70 ct. per 6 nummers franco.

Adm.-Adres : v. Spilbergenstr. 151, A'dam(West)

HERMAN GORTER 1864 - 1927

HERMAN GORTER is dood. Ons verstand weet

het, maar ons gevoel gelooft het niet.

Want hij heeft gehad ons diepste hart.

't Mag zijn, dat anderen ons gebracht hebben de

schoone boodschap van een gelukkiger toekomst der

menschheid ; maar hij, en hij alleen, heeft ons ge-

voerd over de grenzen heen, van een socialisme,

meer dan een politiek program, dat het meest na-

derde tot onze groote leermeesters : Marx en

Engels.

O, Marx, gij hadt eens een geniale dochter, Rosa

Luxemburg, en gij hebt gehad Lenin, een stout man

van de practijk, en dan Karl Liebknecht, een schat,

een sieraad der menschheid, een heldenzoon van den

klassenstrijd

Zij allen wonen in ons, in ons hart, in onzen geest,

en gij schrijdt vooraan, Marx, en bij U gaat Engels.

En de vader herkent zijn zoon, wonderbaar

schoon, Herman Gorter.

Eens naderde hij U met schroom, met eerbied.

Toen voelde Herman zich klein en hij sprak tot

zichzelven : O, kon ik ook de menschheid zoo lief

hebben als mijn vader, aan een leeuw gelijk, met

zijn scherpe klauwen tegen de bourgeoisie .....

O, neen, zijn diepte bereik ik niet, maar zijn

liefde wil ik evenaren.

Herman is geslaagd in zijn voornemen. Hij heeft

lief gehad de menschheid, zooals zijn vader, Marx.

En dát, en dat is nu zijn prestatie.

Daarom, en daarom alleen staat Herman thans in

den geest der toekomstige menschheid, voor eeuwig,

daarom en daarom alleen staat hij in het gouden

boek van het zich bewust-wordende proletariaat.

Als gij eens in uw volle majesteit oprijst, helden-

scharen, proletarische bataljons van alle landen, gij

zult hem herkennen, uw vriend, uw makker, uw

voorganger, de trouwste der trouwen, de schoonste

der schoonen.

In U hij heeft gevonden zijn Muze, in de **strijdende**

arbeidersklasse.

Neen, neen, gij, die niet zijt geweest onder den

adem van zijn woord ; gij, die niet zijt geweest in

den heeten strijd of er nog in staat ; gij leert hem

nooit kennen.

Allen, die hem in 't heetst van het gevecht in den

steek lieten, in den strijd tegen de leiders, de

valsche, aan U behoort hij niet.

Zoo onecht als gij waart tijdens zijn leven, zoo

valsch zijt gij bij zijn dood geweest en gebleven.

Stof er niet op, dat hij ook was van U.

Herman was eerlijk, en gij niet, voetknechten

van het zwarte verraad, Tribune-redacteuren.

Alle arbeiders, die eerlijk zijn, die nog onbevangen

ons heerlijk ideaal opnieuw beleven, die het groot

zien, die branden van liefde voor hun klasse, die

niet staan onder den druk van een corrupte partij,

half communistisch, half burgerlijk, als de C. P. :

eens komt voor hen het heerlijk dageslicht, dat uit-

gaat van een man, helder als het water van een

bergbeek. Eens gaan allen naar een monument van

een „voorlooper”, zooals eens, een keurbende, op-

ging naar Dante's Goddelijke Comedie, naar Pan.

„Een groot dichter” — heeft Willem Kloos eens

gezegd — „is een natuurwonder”.

Zulk een was van U, van U, o arbeiders, van U,

van U alleen, voor U, voor U alleen, en door U

alleen; gij waart zijn bron, zijn geluk, zijn hartstocht,

zijn liefde.

Hij behoort U, den strijdenden. Herman Gorter is

thans van ons allen, van de breede gelederen van

het wereldproletariaat.

Zooals Beethoven steeds grooter wordt, op een

afstand van tijd, meer tot zijn recht komt door

het moderne orkest, Marx als schepper van „Das

Kapital”, van het „Communistisch Manifest” steeds

nader komt tot het hart, tot den geest van het

proletariaat, zoo Herman Gorter met zijn : „De we-

reldoorlog, het imperialisme en de sociaal-democra-

tie”, een historisch document en tegelijk een mees-

terstuk van polemiek.

Wij allen, die tot de K.A.P. behooren, zijn thans

als een vrouw, die haar heiste man verloor ; zij

voelt zich eenzaam, ...

Herman Gorter is dood ; ons verstand weet het,

maar ons gevoel gelooft het niet.

LET OP, LEZER!

Bij de verschijning van dit 4e nummer zullen wij bij de vaste lezers kwitantie ad 70 cents doen aanbieden (zie kop van dit nummer).

Wij rekenen op betaling bij eerste aanbieding. Leg het geld klaar!

Voor de lezers buiten Amsterdam sluiten wij postwisselformulier in. Wij rekenen ook hier op omgaande toezending!

DE ADMINISTRATIE.

HET GEVONDEN GELUK.

De dag gaat open als een gouden roos; ik sta aan 'traam en zend mijn adem uit, het veld is stil, en nauwelijks één geluid breekt naar het koepelblauw bij tussenpoos. En in mijn kamer, als een donk're doos, waarvan de parels hangen aan de ruit, ga 'k heen en weer, tot waar mijn wand'ling stuit, en ik bij donkren wand diep peinzend poos. Ik hebt 't gevonden, het menschengeluk, al moest ik worden vier en dertig jaar eer ik het vond, en ging veel trachten stuk in spannend worstlen en ijdel gebaar. Maar zoo zeker als daarbuiten de zon de wereld befoerst, heb ik 't geluk gevonden.

H. GORTER

de Werkeloosheid

De heer Jan Oudegeest, de diplomaat van het gele I. V. V. bij den Volkerenbond, afdeling Arbeid, heeft onlangs in een rede, gehouden voor de Hoogeschool van den Handel te Rotterdam, medegedeeld, dat het aantal werklozen in Europa, volgens de bronnen, die hem bekend waren, bedroeg: 15.000.000 (vijftien miljoen).

De heer Albert Thomas, Directeur van de afdeling Arbeid van genoemden Bond, zei in de zitting te Geneve onlangs, dat hij het aantal werklozen schatte op 10.000.000, waarvan 2.000.000 in Rusland. Uit deze cijfers blijkt, dat de crisis niet is overwonnen.

Het kapitalisme moge nu steviger staan dan 1919-1922, dat neemt niet weg, dat de bourgeoisie nog voor groote moeilijkheden staat.

De internationale bourgeoisie is zich daarvan zeer bewust. Een uiting van die bewustheid hebben we onlangs gehad, toen zij de economische Volkerenbondconferentie bijeenriep te Geneve.

Alle redevoeringen op die conferentie liepen uit op het eene punt: instelling van den vrijhandel, omverwerping van de tolmuren, tarieven op den invoer beperken tot een minimum.

Nog nooit was de vrijhandel, het oude stokpaard van het midden-negentiende eeuwse liberalisme zoo populair als thans. Populair althans in schijn.

In werkelijkheid zijn met zeer geringe uitzonderingen, alle landen voorzien van „vechtartieven“, d.w.z. de invoer zoo sterk mogelijk belemmerd.

Het na-oorlogsche kapitalisme in bijna alle landen heeft vrees voor den invoer van zijn buurlieden.

Geen wonder. Want wie zal gezien van het standpunt van Oostenrijk, Zwitserland, Engeland, Frankrijk het winnen als alle invoer vrij is.

Het best toegeruste, d.w.z. het met de meeste en beste machines toegeruste groot-kapitaal!

Het woord rationalisatie heeft alleen zin als men het heele land overdekt, en dooradert met Trusts, zoo, dat het elk zwakker kapitalisme onder den voet loopt.

In dit licht bezien, heeft de economische Volkerenbondconferentie goed werk gedaan voor het gerationaliseerde groot-kapitaal, door te eischen: vrijen toegang voor de sterksten, voor de best-toegeruste groot-kapitalisten.

Tegenover deze nadelen, probeeren de grootste kapitaalachtige concerns zich te decken door internationale verbonden.

Het Fransch-Duitsche Staalsyndicaat is er een voorbeeld van.

De voortdurende conferenties tusschen de vertegenwoordigers der Britsche groot-industrie en van de Duitsche, wijzen in dezelfde richting. Wanneer de Engelsche industrie in zijn voor het sociale leven meest noodige kern geheel is geconcentreerd — daar staan nog veel hinderpalen in den weg, voer aler dit doel is bereikt — en dan verbonden met de Duitsche op den grondslag van de meest geraffineerde toepassing der moderne techniek, dan zal het aantal werklozen niet verminderen.

De toepassing der rationalisatie heeft juist tot voorwaarden een zoo gering mogelijk aantal levende arbeidskrachten.

De praktijk van het groot-kapitaal is dan ook zich te ontdoen van zooveel mogelijk arbeiders door aanschaffing van de nieuwste machines.

De vakverenigingen hebben zich tegen deze bezuiniging niet verzet.

Het kapitalisme moet zich immers weer herstellen!

In een der nummers van het in Hamburg uitgegeven tijdschrift: „Wirtschaftsdienst“, zegt de heer Grassmann, een der voornaamste bonzen der moderne vakbeweging in Duitschland, dat ronduit.

Grassmann klaagt dan, dat de rationalisatie alleen op de arbeiders wordt toegepast, en dat het aantal nuttelooze Directeuren en hogere beambten, in zeer sterke mate is toegenomen in de gerationaliseerde bedrijven in Duitschland.

De klacht is kostelijk. Ja, dat de kapitalisten ook zoo onrechtvaardig zijn, alleen maar uit zijn op de behartiging van eigen belangen en die van klassegenoeten!!

Men heeft dus wel te bedenken, in welke richting het kapitalisme suurt, welke strekkingen het kapitalisme heeft.

De werklozen houdt men zoet door steun, en door het systeem van verzekering.

Men geeft algemeen toe, dat het kapitaal zijn slachtoffers stuurt naar de openbare lichamen, Staat en Gemeente.

Het is, zoo zeggen zelfs burgerlijken, rationalisatie op kosten der maatschappij.

Dat bij een zoo groot aantal werklozen in Europa geen revolutionaire uitbarstingen voorkomen, wijst erop, hoe sterk het kapitalisme de hoofden der arbeiders in bedwang heeft.

Het bewijst meer nog, n.l., dat de sterke organisaties, vakbonden van het I. V. V. en sociaal democratische partijen, geen gebruik maken van de bestaande crisis, teneinde het kapitalisme onder den voet te loopen.

Van dien kant heeft het proletariaat niets te hopen en alles te vreezen.

Naschrift:

In het „Berliner Tageblatt“ van 12 October lezen we: „In een vergadering der Jong-democraten te Wilmersdorf, sprak onlangs het Rijksdaglid Lemmer over de rationalisatie en hare gevolgen op de arbeidsmarkt.

Spreeker toonde aan, dat de officieele werklozenstatistiek een zeer onvolledig beeld geeft van den toestand. In werkelijkheid moet thans gerekend worden, dat er zijn 34 miljoen werklozen. Dit verontrustend verschijnsel moet worden toegeschreven aan het dolle tempo van de bij ons ingevoerde rationalisatie. Spreeker gaf eenige voorbeelden uit de industrie van Rijnland-Westfalen, dat daar een verdubbeling der productie heeft plaats gehad met een vermindering van het aantal arbeiders of met een niet-noemenswaardige vermeerdering van personeel.

Trots rationalisatie, vermindering van vrachtkosten en belastingverlaging, vermindering van het aantal arbeiders en meerdere arbeidsprestatie, is de gehoopte prijsvermindering der waren niet gekomen.

LIEFDE VOOR DE MENSCHHEID.

Men zou in 't Heelal wel willen vergaan, Men zou voor de menschheid gaarne willen sterven, Zulk eenen blik van liefde willen slaan
Op al was is, dat men daarna moest derven
Het licht, het zoete licht. Zoo zijn de erven
Der menschen, dat ze uit liefde, die ze aan
Het leven houdt — uit 't leven willen gaan,
Alsof ze daardoor dan nog meer verwerven.
Men voelt het diepste van des levens gloed
In liefde voor de menschheid; men is nie's
En toch alles, wanneer men dat goed doet,
Dat beminnen. Men is tegelijk een iets
Tijdelijk er eeuwig. Men voelt zuiv're banden
Van zich uitgaan tot in de verste landen.

H. GORTER

De „EENHEID“ van EDO FIMMEN

Er is een spook, dat voortdurend klopt aan de deuren, heel onverwacht, in het holst van den nacht, gaat men naar de deur, dan is het spook weer gevlucht en maakt klopbewegingen in de keuken; is men daar, dan hoort men het weer op zolder . . .

Zoo als het met spoken gaat, — niet iedereen gelooft er aan. De luidjes, die er het meest last van hebben, zijn de menschen der partij van Moskou en de half-Moskoviërs, die zich verzamelen rondom het weekblad „De Communistische Gids“, alias Wijnkoop.

In de laatste jaren ging de strijd in de C. P. om één punt: de voorkeur voor het N. A. S. of samen-trekking in het N. V. V.

De betrekkelijke voorkeur voor het N. A. S. bleek de keus van Moskou te zijn.

Dus viel de „starre draaier“ Wijnkoop in ongenade en met hem al zijn lotgenooten, Sterringa, Van Ravesteyn en meerderen.

De meest voor de hand liggende politiek van de uitgetreden was nu, te loopen achter Fimmen, gelijk aansprekers achter een lijkwagen.

Zooiets noemt men bij ons „communistiche politiek“!

Er ontstond nu een verhouding van vrije liefde tusschen de officieele C. P. en het N. A. S.

Het was, zooal geen botertje tot aan den boom, dan toch een dragelijke verhouding.

Het N. A. S. was bovendien aangesloten bij de R. V. I.; dus bruid en bruidegom stoelden op één wortel des geloofs.

Maar toen gebeurde iets, wat meer in de liefde passeert. Toen eenmaal de eerste tijd voorbij was, ... bleek het, dat het eens zoo verliefde bruidje, valsch was.

Er kwam een geheime circulaire van de R. V. I., waarin van boven af order werd gegeven aan de trawnat en familieleden van de bruid, de C. P., om den bruidegom te ondermijnen; de kleine federaties moesten verdwijnen, de leden ervan overgeheveld in het N. V. V.

De C. P.-leden, tevens lid van het N. A. S., kregen lijsten met nieuwe leden der partij, die zij moesten aansporen om lid te worden van de bonden van het N. V. V.

Toer waren de rapen gaar; met de liefde was het uit, finaal uit; het contact werd verbroken.

Zoo heeft dus de sectie der 3e Internationale in Holland, zoowel bij de modernen als het N. A. S. elk houvast verloren.

De eigenlijke oorzaak is de Fimmen-Eenheid. Natuurlijk schrijft de eene groep dat toe aan het juiste inzicht, dat zij altijd heeft gehad; zoo doet de groep der „Communistische Gids“, terwijl de officieele partij zich fier op de borst slatt en uit-

nationale zijn de agenten van het opkomende nationale kapitalisme in Rusland.

Voor den welwillenden lezer merken wij nog op, dat wij het vraagstuk van het parlementarisme en de vakbeweging, en de taktiek, zooals de K.A.P. die verstaat, hiermee volstrekt niet hebben uitgeput, maar slechts even aangeraakt.

Geen redelijk mensch zal verlangen, dat in een klein krantje, in één adem, op één keer, alle vraagstukken worden behandeld.

Welk verband houdt het voorgaande met Indië, met de koloniale politiek, met de Nederlandsche C. P. ? Met het N.A.S.,

zegt Jonan.

„Ach nee, laat loopen“, zegt van 't Riel, die lui zullen zich wonderwat verbeelden; laten we ze toch doodzwijgen, dat is 't beste“.

„Nou, dat ben 'k nog niet eens“, zegt Vanter. We moeten ze belachelijk maken“.

„Neen“, zegt van 't Riel, „ik ben Hoofdredacteur en mij is de leiding, ze kommen d'r niet in!“

Ik schrijf eerstdaags weer een stuk over de „ware communisten“, dan weten de partijgenooten d'r weer alles van.“

Redactie-Adres: B. LUTERAAN, 2e Helmerstraat 47

De Roode Vaan

Abonnementsprijs
f 0.70 p. 6 nummers

Orgaan van
de Afdeling Amsterdam
der Komm. ArbeidersPartij

Adm.-Adres:
v. Spilbergenstr.
151 III
Amsterdam. (W)

roept, dat is ons internationale inzicht, dat gaat boven het Hollandsche N. A. S. Een niet al te dom mensch zou dan wel eens kunnen vragen, waarom hadden jullie dat „internationaal inzicht" niet twee jaar geleden, een jaar geleden, toen jullie een vrij huwelijk sloten met het N. A. S. ?

Volgens een gedegen spreekwoord, dat zegt, dat men alle gebeurtenissen moet beoordeelen naar hun datum is het niet van alle belang ontbloot te weten, dat de „Eenheid" juist een jaar en zes maanden bestaat.

De toepassing van de Moskou-politiek op de vakbeweging in Nederland is veranderd, sinds 't spook Fimmen aan de deur klopte. Let op den datum.

Het gebeuren in de voorgaande regels kort weergegeven, is voor ons niet zonder leering.

Er blijkt uit, hoe sterk de invloed van rechts is op de partij van Moskou, en de elementen, die zich daaraan verwant voelen.

Natuurlijk is Moskou voorloopig allen invloed, neen, alle vertrouwen kwijt bij het N. A. S.; de laatste heeft zich reeds afgescheiden van het R.I.V.

De kronkelige eenheidsfront-politiek met geheime circulaire tot afbraak van de kleine federaties van het N. A. S., die de partijgenooten niet mogen kennen, niet worden openbaar gemaakt, is een van de vele bewijzen van het geknoei van Moskou.

Het uitgangspunt van Moskou: verovering van de vakbeweging door cellenvorming, door een eenheidsfront-politiek, heeft voor den zooveelsten keer een nederlaag te boeken.

In Duitschland, waar men slechts met een groote vakbeweging te doen heeft, is van vordering, van een voortschrijding, in den zin van Moskou, geen sprake.

De uitgeworpen afdelingen van den Bouwvakarbeidersbond, die zich nu afzonderlijk als vakvereniging voor Duitschland hebben geformeerd, worden niet meer in den schoot der moderne vakbeweging opgenomen!

Daar, waar het niet tot een breuk is gekomen door het voeren van oppositie in de vakbeweging, worden de officieele communisten steeds tammer, steeds bescheidener.

Houdt men nu in het oog, dat Duitschland langen tijd in revolutionaire gisting is geweest, geen arbeidersklasse zooveel heeft gedaan (afgezien van Rusland 1917-'20) in vergelijking met andere landen als de Duitsche, voor de revolutie, dan kan men nagaan, hoe gering de pogingen van Moskou zijn geslaagd, juist door zijn verkeerde doelstellingen.

Hoe het in Frankrijk en Engeland staat met deze veroveringspolitiek van Moskou valt licht te bevroeden. De mislukking is in deze twee landen anders genanceerd dan in Duitschland, maar ze heeft daarom niet minder gefaald.

In het licht van internationale ervaringen, hier te lande te loopen achter Fimmen, is meer dan bekrompen.

Te wedden op de kaart van het N. A. S. is niet minder blijk geven van bewustzijnsverenging.

De vakbeweging is nu eenmaal, zooals ze is geworden in den loop der kapitalistische ontwikkeling, een machtige instelling in de handen der leiders om de arbeiders-massa te overheerschen, en vooral te zorgen, dat geen revolutionaire bewegingen gevaarlijk voor de burgerlijke orde, tot uitbarsting komen.

Zonder de vakbeweging in Duitschland en hare bloedige politiediensten, in samenwerking met de deern der sociaal-democratie, zou het Duitsche kapitalisme zijn weggevaagd.

In Rusland moesten in de revolutie van 1917 wat er bestond aan naar Europeesch model gevormde vakverenigingen worden vernietigd; de canailles waren natuurlijk contra-revolutionair.

Wie uit de feiten niets leeren wil, wie zich wil laten verlokken door kleine voordeelen, kan zich aanpassen.

Wie langs den kortsten weg wil naar de bevrijding: hij of zij sluitte zich aan bij onze kleine partij.

De herdenking van Herman Gorter

De herdenking van HERMAN GORTER kan niet anders zijn, dan het voortzetten van Gorter's werk.

Laat Gorter zelf daarover tot U spreken. Leest zijn brochures!!! De navolgende worden U, na ontvangst van postwissel, door de administratie van „DE ROODE VAAN", van Spilbergenstraat 151^f Amsterdam, franco toegezonden.

- Communistisch Manifest (Vertaling) ..... 20 ct.
- De grondslagen van het Communisme ..... 20 ct.
- Het Historisch Materialisme ..... 30 ct.
- Klassemorale ..... 15 ct.
- Het Imperialisme, de wereldoorlog en de Sociaal-Democratie ..... 30 ct.
- De wereld-revolutie ..... 30 ct.
- Staat en revolutie (Vertaling) ..... 40 ct.
- De Algemeene Arbeidersbond (Vertaling) ..... 15 ct.
- Het Opportunisme van de C. P. in Holland .. 20 ct.
- De organisatie voor den klassenstrijd van het proletariaat ..... 15 ct.
- „Open Brief" aan Lenin ..... 25 ct.

Redactie-Adres: B. LUTERAAN,
2e Helmersstraat 47, Amsterdam.

talisme in Rusland.

Voor den welwillenden lezer merken wij nog op, dat wij het vraagstuk van het parlementarisme en de vakbeweging, en de tactiek, zooals de K.A.P. die verstaat, hiermee volstrekt niet hebben uitgeput, maar slechts even aangeraakt.

Geen redelijk mensch zal verlangen, dat in een klein krantje, in één adem, op één keer, alle vraagstukken worden behandeld.

Welk verband houdt het voorgaande met Indië, met de koloniale politiek, met de Nederlandsche C. P. ? Met het N.A.S.,

„Ach nee, laat loopen", zegt van 't Riel, die lui zullen zich wonderwat verbeelden; laten we ze toch doodzwijgen, dat is 't beste"

„Nou, dat ben 'k nog niet eens", zegt Vanter. We moeten ze belachelijk maken".

„Neen", zegt van 't Riel, „ik ben Hoofdredacteur en mij is de leiding, ze kommen d'r niet in!"

Ik schrijf eerstdaags weer een stuk over de „ware communisten", dan weten de partijgenooten d'r weer alles van."

Redactie-Adres: B. LUTERAAN, 2e Helmersstraat 47

Een politiek portret van Henriëtte Roland Holst.

De Trotsky-oppositie in Rusland treft het toch maar slecht in Holland. Haar meest eminente vertegenwoordigster Roland Holst, is bepaald op den terugtocht naar het reformisme. In tegenstelling met de anarchisten van uiteenlopende richtingen, vinden we een tegenstander — ook Socialist — die tegen Sovjet-Rusland is, nog volstrekt geen geestverwant van ons. Dit geldt niet alleen voor de sociaal-democraten, maar ook voor de communisten, die uit de 3e Internationale treden.

Het geval-Roland Holst zou de moeite van het bespreken niet waard zijn, er zijn meer van die gevallen, als Roland Holst geen redactrice was van het maandschrift „Klassenstrijd", wat wel niet formeel, maar toch feitelijk van het N. A. S. is.

Sneevliet, een man van gering doorzicht, in den klassenstrijd, laat Roland Holst de leiding van het tijdschrift; de redactrice ageert onder de lezers, belegt vergaderingen met en voor hen.

Wij releveeren even, wat Roland Holst in een der nummers van „Klassenstrijd" heeft beweerd.

1. Die niet de eenheid van de politieke internationalen, de 2e en 3e, voorstaat, is „objectief contra-revolutionair."

2. Dat de 3e Internationale op vakgebied de vereniging wil van I.V.V. en R. V. I. stond bij haar bij voorbaat vast.

3. Men moet niet de leiders van de andere organisaties aanvallen.

4. De eenheid in bovengenoemden zin moet beginnen met de vereniging van alle jeugd-organisaties in één bond.

5. Geen cellenvorming in of bemoeiing met de vakbeweging door de politieke partijen.

Het is duidelijk, dat Roland Holst behoort tot de likwidatoren. Zij wil alles weer in oude banen leiden, natuurlijk onder voorgeven van scherperen strijd tegen het kapitalisme. We moeten allemaal in één partij en in één vakbeweging. Roland Holst heeft de K. A. P. al zielkundig dood geargumenteed. Wij hopen niet op het reformisme; de diagnose is zeer eenvoudig, dus weg met die lui. Wij vallen dus buiten de geniale oplossing van Roland

Holst. Ach, we zullen dus niet bij het offerfeest van beginnelen zijn, onder leiding van de hoore priesteres Roland Holst.

Ondertusschen vormt zij, zoo mogelijk met passieve hulp van de leden van het N. A. S., een moeras van de eerste soort.

Nu laten wij het aan Roland Holst over, in de geschiedenis de rol te spelen van steeds te wedden op het verkeerde paard.

Zelfs in dit geval op den ezel van het vuilste reformisme. Het is misschien wel bekend, dat de K. A. P. nu juist niet veel op heeft met den kno van het N. A. S.

Maar in deze wereld zijn alle dingen nu eenmaal betrekkelijk. Het N. A. S. is door zijn afscheiding van de R. V. I., in onze oogen nog niet beter geworden. Het is en blijft een vakbeweging, en daar de tactiek van dergelijke vereenigingen niet leidt tot revolutie, verwerpen wij ze als proletarische organisaties.

Wat niet wegneemt, dat de tactiek van isolement van het N. A. S., evenals de tactiek van de R. I. V., hoe slecht ook en hoe ver verwijderd van de tactiek van de K. A. P., die we allebei fel en onvoorwaardelijk bestrijden, niet zoo zijn als de doelweten van Roland Holst. Want de „tactiek" van Roland Holst is volledige overgave aan het reformisme, en daardoor aan het kapitalisme.

De K. A. P. heeft volstrekt geen belang bij de politieke verelendung van het proletariaat.

Dit laatste duidelijk te maken aan arbeiders van het N. A. S. en de C. P., schijnt ons niet van belang ontbloot.

Indien er thans nog domkoppen of warhoofden zijn, en groenen, die het vorenstaande niet willen of kunnen begrijpen, wier heele verstand is uitgeput met het woordje „eenheid" en daarom Roland Holst zegenen, kan het volgende citaat dienen uit „Het Volk", afkomstig van den heer R. Kuiper, gepubliceerd op den 5en April:

„..... is het dan niet verklaarbaar, dat zij ook contact zoeken met personen als bijv. Henriëtte Roland Holst die — dit moet eens met nadruk verklaard worden — haar vroegere, onbillijke agressieve standpunt tegenover onze partij heeft prijsgegeven en tegenwoordig een gevierde spreekster

is op bijeenkomsten van de Socialistische Kunstenaarsclub, van het Instituut voor Arbeidersontwikkeling en van de Woodbrokers, waartoe ook personen uit de partijleiding behooren?"

Het citaat uit het stuk van genoemden heer toont aan, dat Roland Holst, tenminste aan hen, die de lessen van Rusland en Duitschland in revolutie en klassenstrijd niet verleerd hebben, volledig zeilt op het compas der tegen-revolutie

Vakbeweging en Kapitalisme.

De K. A. P. heeft, in tegenstelling met alle andere richtingen in de arbeidersbeweging, steeds betoogd: op den keger beschouwd, is de vakbeweging een werktuig van het kapitalisme.

Ze heeft daarvoor vele feiten aangevoerd uit den oorlog, uit de Russische en Duitsche revolutie. Ook in wat men noemt den strijd van den dag, in den kamp voor Sacco en Vanzetti, mits maar consequent doorgezet, en niet alleen beperkt tot een straatbetoging met politie; in den strijd te Weenen tegen het vonnis der justitie te Schattendorf, dat uitliep op een vrij-spraak der fascistten, overal heeft de vakbeweging het proletariaat verraden.

Tot heden zijn vele proletariërs, die ter goeder trouw lid zijn van den een of anderen vakbond, omdat ze de kleine voordeelen, die aan het lidmaatschap zijn verbonden, niet willen missen, van meening, dat zulk een bond of vereeniging strijdt voor meer loon. Maar dat is mis hoor! Het is niet waar, of slechts waar in sommige gevallen.

De arbeiders der moderne vakbeweging in ons land, waarvan de kern gevormd wordt door leden der S.D.A.P., hebben steeds den A.N.D.B. beschouwd als het puikje, het non-plus-ultra der vakbeweging. De diamantbewerkerbond is de sterkste, de hechtste, de meest soliede, en Henri Polak de baanbreker, de grondlegger der moderne vakbeweging. Alles moet daar in orde zijn, bij het voorbeeld der voorbeelden.

Hoe treedt nu dit oer-type der moderne vakbeweging in de praktijk op in kwesties